

fără să le probăm, vom povesti două afaceri recente.

1. Sunt câte-va luni de zile de când D. inginer Traian Theodorescu, inginer asistent la Galați, în Divizia V-a, face un denunț în regulă, adresat direcțiunii și semnat, prin care descrie o serie de fapte compromițătoare în sarcina fostului șef de divizie Godini, acuzându-l între altele că ar fi instrăinat material de al direcțiune cu care și-a construit niște case în Galați.

Direcțiunea organizează o anchetă de formă, iar rezultatul anchetei a fost de gradarea șefului de divizie Godini în șef de secție și permutarea lui pe cale disciplinară la Iași, iar pe de altă parte denunțătorul, D. Inghin Teodorescu este licențiat pur și simplu.

Dacă direcțiunea a găsit de cuviință să pedepsească atât de aspru pe fostul șef de divizie Godini, însemnează că dacă nu tot, cel puțin mare parte din cele denunțate au fost exacte, și trebuie să se știe că s'a luat în considerație numai al serviciu de acest funcționar, totuși s'a dat această grea pedeapsă; dar atunci dacă denunțătorul Pați găsit culpabil atunci de ce pedepsit pe denunțător? Nu este oare acest mod de a procedea un avertisment dat ori-cărui funcționar care, cunoscând un abuz, ar îndrăzni să-l aducă la cunoștința direcțiunii?

2. O altă afacere tot atât de recentă s'a petrecut în Divizia I-a. D. inginer Rădulescu, inginer asistent în această Divizie, printr'un denunț în regulă, acuză pe șeful acestei Divizii, un ovrei numit Finkelstein, cu titluri de ingineri foarte dubioase că s'ar fi asociat cu antreprenorii reparațiilor și văpsirilor de tinichierie (tot niște evrei), făcând lucrul prost și dându-i ordin D. Inghin Rădulescu să măsoare lucrările arătându-le ca bune.

Neprihănitul Popescu a făcut o anchetă de formă care ca rezultat a adus pedepsirea disciplinară a D-lui inginer Rădulescu, iar pe jidanul Finkelstein l'a scos alb ca laptele.

Tot D-sa în diferite rânduri a adus la cunoștința șefilor săi superiori lipsa de cunoștințe tehnice a superiorului său, imediat faimosul șef de secție Antofloiu, creat din desemnarea în birourul tehnic, inginer prin grația atot putintelui Popescu și voiața D-lui director Duca, a făcut lucrurile mușama.

Favoritismul și protecția în numirile și mai ales în avansările personalului tehnic, a ajuns la așa grad în cât un inginer, ori cât de capabil ar fi, ori cât de bine și-ar vedea de serviciu, poate rămâne neavansat câte cincisăușase ani, pe când inginerii de contrabandă de specia lui Antofloiu și alții cari au tot atâtea cunoștințe despre ale ingineriei ca și o găscă, avansează în mai puțin de patru ani din simplu desemnator, plătit cu 150 până la 200 lei pe lună, șef de secțiune plătit cu 400 lei la lună, 150 diurnă plus chirie 1000 lei a lună, adică mai bine de 600 lei pe lună.

Terminăm pentru azi, apelând la autoritatea D-lui ministru al lucrărilor publice, pentru ca să facă să înceteze acest jaf în averea statului dată pe mâinile D-lui Duca și a tovarășilor săi, iar dacă nici D-sa nu va lua măsuri de îndreptare sperăm că se va găsi un reprezentant al țării cu milă de averea ei, pentru ca să ceară socoteală D-lui ministru al lucrărilor publice înaintea parlamentului pentru aceste contracte scandaloase, trăgând la răspundere pe cel ce le-a semnat și constrângându-l a veni în casa direcțiunii suma cu care a fost frustrată, iar pe altă parte obligând direcția să rezileze toate aceste contracte fiind, cum am arătat mai sus, contrariii textului foarte precis al legii.

Un inginer.

HOȚIILE Episcopului de Argeș

Iată ce a furat de la Stat:

1. La facerea caselor pentru seminar a găsit cărămida gata, varul stins în pământ gata, nisipul gata, lemnele le-a luat din pădurea Statului și a plătit pentru lucru 7000 lei, iar de la Stat a primit pentru facerea acestor case 45 000 lei, deci a furat 37 000 lei. Acesta se poate constata . . . 37,000

2. Cu reparația caselor de la bolnița a cheltuit 700 lei, iar restul până la 7000 lei primiți de la Stat pentru această reparație l'a furat . . . 6,300

3. Cu facerea trapezului de la Stănișoara a cheltuit banii după vitele monastirei și ai că ugărilor, iar ce a primit de la Stat pentru acest trapez ca la 7000 lei l'a furat pe toți . . . 7,000

4. Pentru facerea bisericii de la Văleni a pus la contribuție pe tot personalul bisericesc al Eparhiei: preoți și cântăreți, iar 10 000 lei ce l'a dat Statul pentru facerea acestei biserici l'a furat pe toți . . . 10,000

5. A dat Statul 10 000 lei pentru împrejmuirea ogrăzei Episcopiei, Episcopul a cheltuit 5 000, iar 5 000 l'a furat, se poate constata . . . 5,000

6. A dat Statul 200 pogoane pământ din moșia Fămânzești ca din venitul lor să dea masa comună personalului Episcopiei, cu toate acestea șeful bisericii l'a furat pe toți . . . 40,000

Peste tot aproape 100 000 lei a furat Prea Sfințitul de la Stat. Acestea toate se pot constata.

Iată ce a furat de la biserici:

7. De când este Episcop a surpat și a sfințit peste 3000 biserici furând de la fie-care câte 2000 lei, adică: taxa pentru sfințire, 500 lei luată pe față de la locuitori, zecimile de la architect de la 700—800 lei zece la sută de la zugrav de la 400—500 lei, mătasea pentru antereu de la 150—200 lei, tot ce se strânge în altar la sfințire de la 150—200 lei, plus alte daruri ne-numerate și plocioane, ceea-ce face peste 600 000 lei . . . 600,000

8. A hirotonit peste 200 preoți în două județe de când este Episcop și a luat de la fie-care câte 1000 lei, afară de plocioane, ceea-ce face 200 000 lei . . . 200,000

9. A vindut peste 400 epitahuri, care n'a costat de cât 30 lei unul și a luat de fie-care câte 100 lei, în privința aceasta s'a încheiat 7 procese-verbale pe când era prefect D. Budișteanu (colonel) de către subprefectul, deci a câștigat 28 000 lei 28,000

10. A vindut peste 600 antimise a câte 6 și 12 lei unul, când nu costă de cât câte 80 bani și 2 lei, a asuprit deci pe preoți și bisericiile cu peste 4 000 lei . . . 4 000

11. A vindut diplomele de Duhoavnice, proistosie și ranguri bisericești câte 10 și 20 lei.

12. Protoiereii județului au ocupat mulți ani postul de îngrijitor la schitul Trivelea din Pitești, iar leafa a primit-o Episcopul până astăzi, așa a făcut cu mai multe schituri.

Peste tot a furat peste . . . 1,000,000

In fins cine vrea să l'ie favoriti și credincios, să l' ducă bani și plocioane.

Onorabil guvern, D-lor senatori și deputați. Vă rugăm să luați lucrul în serios, să nu vi se pară că aceasta este un pamflet. Tot ce se denunță sunt lucruri foarte adevărate și lucru grav căci este vorba de furtul unui milion dintr'o eparhie numai de 2 județe.—Dacă vreți să dovedeți că partidul conservator este partidul dreptății și al cinstei după cum ziceți, suspendați imediat administrația bisericească a eparhiei, rânduiți o anchetă severă de oameni integrii trimeteți pe cel mai distins procuror general și alții și veți afla adevărul. Contrariu se va constata de județele Argeș și Olt și de toată țara că potronați pe cel mai cetezător hoț.

Domnii deputați și senatori ai județelor Argeș și Olt. Poporul și clerul care v'au trimes în Parlament să le ocrotiți interesele, suferă această grea apăsare, acest flagel, aceste h'ții, să nu tăgăduiți să abia să apărați pe acest îndrăzneț și murdar hoț, căci ve veți pecetlui cu pecet a trădării pentru vecie înaintea conjuțelor voștri.

Prea sfințiți Mitropoliți și Episcopi! Acesta este fratele vostru care a sdruncinat, a compromis religiunea și a stins p'în murdăria faptelor sale de tot felul cea din urmă scântee de simț moral și religioz în cler și în popor.—A furisat și anatema să fie cel care dintre voi va nesocoti aceste denunțări și l' va sprijini.

Domnule Catargiu, e erul din Eparhia Argeșului este jefuit, nedreptățit, umilit și apăsător de Episcopul Ghenad e. să nu apărați pe acest netrebnic Episcop, căci ve pătați trecutul cel strălucit și bătrânețea.

D-le General Manu. D-lor Carp și Lăhovari, sunteți oameni cinștiți și oameni mari de Stat, nu îngăduiți hoția tocmai în biserici.

D-lor Panu, Mărzescu, Morțun, C. C. Dobrescu și toți cari spuneți că ve doare inima de popor, acum este timpul să strigați, căci s'a furat 1 milion din pungile nenorociților de muncitori din 2 județe. D-le Ministru de culte, ești pus să veghezi asupra clerului și bisericilor, fă dreptate.

Presă imparțială, o rugăm să denunțe aceste hoții.

Acest talhar, această hidră, acest bici satanic, acest fanariot jefuitor și blevenat, a sturs clerul, a speculat biserica și cele sfinte, a batjocorit Evanghelia, a disprețuit și violat canoanele și legile sf. Sinod, a demoralizat și a băgat intriga și discordia în cler și în fine a comis tot felul de mișeli numai și numai să își sature lăcomia de bani.

Cine l' va apăra, Dumnezeu să l' pedepsească.

Ma mulți creștini fil al bisericel Ortodoxe române din Eparhia Argeș.

PRIMA-VARATECE

I
In umbra arborilor verzi
Să stăm alături vind,
Tu fuța mea o să d-smerzi,
Eu frunța ta senină.

Cât despre lume, draga mea,
Nu duce nici o teamă...
Nu-i în d' doar așa de rea
Să boge toate seamă.

Tu vei întinde gura ta
Spre gura-mi arzătoare,
Și mă privești cu milă,
Îți place vecinic să mă vezi.
Tot zămbitor, copilă.

Șatunci mă iar la întreb
De ce de la o vreme
Suspîn atât de dureros
Și inima îmi geme?

Dar ce să-ți spun când singur e
Nu-mi pot răspunde mie?
Căci inima de mi o întreb
Ea singură nu știe..

Poate că jalea ce simțesc
Stărnită-e de regrete...
Ori poate 'n fundul inimii
Sunt și dureri secrete!

III
Când îți scriu câte-o scrisoare
O citești și-o răscitești,
Și ori cât ar fi de lungă
Vecinic scurtă o găsești.

O sârui, o strîngi la sînu-ți,
O citești o dată iar
Și apoi pășind spre masă
O ascunzi într'un saltar.

Ți-s așa de scumpe astăzi
În câ, dragă, s'ar părea
Că d-ar fi să perzi vre-una
Mult ai plânge pentru ea,

Însă dac'ar fi un altul
Să te aibă și să-l ai...
Le vei mai păstra tu oare
Său în foc o să le dai?

Nu, să nu le arzi. iubi'o,
De vom rămânea streini;
Căci atunci numai cu ele
Vă putea să te alini..

Virgiliu N. Cișman

Halatul lui Iohan-Carol

— INTEMPLARE —

Se apropia 18 Aprilie, ziua nașterii lui Iohan-Carol Puff, pantofar din str. Doamne și român din Brașov.

Într'o dimineață a acesteia luni, soția sa Amalia Luiza, o persoană foarte cum se cade, ședea la masă împreună cu sora sa Iulia-Cristina și sorbeau o delicioasă furtură de culoarea zămei de prune, c'un miros a cămei ploat, pe care ele o numeau în limba lor caffè.

De și surori bune de la aceeași părinți; totuși ambele femei, printr'o glumă a naturii, nu seamăna de loc una cu alta.

Amalia măritată de doi ani, e înaltă ca un jandarm, groasă, grasă, a bă, cu părul blond, cu sprincele și genele asemenea, și cu ochii ca de găscă.

Din potrivă, Iulia, încă nemăritată, e mică, uscată, neagră aproape pleșuvă, cu niște ochi mari, bulbocați, de culoarea vacsului, fără expresiune, fără viață. Fața ei e atât de sbârcită că aduce cu un măr copt.

Virtuoasele săsoaice își bat capul, își frământă mîntea pentru a rezolva o chestie foarte importantă și de o însemnătate mare pentru dănsese.

Vorba e de a hotări ce fel de cadou să facă ele lui Iohan Carol de ziua nașterii sale.

O mulțime de lucruri au fost propuse și respinse. Nimic ca să le convie! Nimic demn de a fi oferit fericitului soț și cumnat!

Tot felul de șervete, cusute cu mătăsuri pentru a așterne sub lampă, abajururi, fețe de masă pentru masa lui cu pipe; ștergere pentru a se șterge după ras; covoare cusute din bucățile tăete din pantalonii vechi, în sfîrșit, multe, foarte multe lucruri frumoase, la fabricarea cărora săsoaicele sunt atât de dibace, au fost puse în discuție.

— Nein, liebe Schwester! Spunea Amalia-Luiza. Astea toate nu's aceia ce aș dori eu, ca să fac cadou scumpului meu Iohan-Carol... așl vroi să-i dau ceva superior, frumos, și dacă s'ar putea chiar splendid... Ia, es soll prachtvoll sein! Și tot odată placut și de trebuință, însă, mă înțelegi, să coste puțin!..

Mult timp s'au gândit surorile asupra cadoului, ce trebuia să fie plăcut, de trebuință, splendid și efitin.

— Ah! Iubie Iulia Christina! esclamă de o dată Amalia-Luiza. De ce ne batem noi capul așa de mult! Apoi Iohan-Carol de o seamă de vreme dorește un Schlaf-rock, ca să aibă ce îmbrăca diminețele. Iată un cadou frumos și nimerit!

— Bine zici! Cum de nu ne-am gândit de la început la așa ceva?

După asta începură a se sfătui în privința culoarei stofei, căptușelii, nasturilor, etc., etc. și de unde să le cumpere mai efitin. În general despre multe și mărunte s'ar vorbit și au fost de acord. Ast fel facerea unui halat a fost hotărâtă în principii.

Plecară apoi la Bon-Gout, târguiri materialul necesar și cu cele mai mari precauțiuni l'au adus acasă, unde l'au ascuns, ca nu cum-va Iohan-Carol să poată da peste dănsul, căci atunci toate se duc de-a dura!

— O! tu nu știi. Iube Schwester cât de șiret e Iohan-Carol al meu, spunea surorii sale soția acestui admirabil cetățean; el numai cât ridică nasul în sus și află tot ce este nou în casa, și atunci mă văd să s'apropie de mine și să mă batjocorească. Dar eu, fiindcă sunt o femeie de minune! Prietenii priveau și se mira.

A sosit în sfîrșit și ziua de 18 Aprilie

și Iohan-Carol trezându-se dimineața găsi cadoul atârnat de patul său.

C'o bucurie nespusă ascultă el felicitările scumpei sale Amalchene și ale cumnatei sale, încercă haina, dar numai de cât văzu că îi era prea lungă, căci se țara după grosul Iohan-Carol ca un șlep de rochie

Iohan-Carol numulțămît desbrăcă halatul și îl aruncă pe un scaun.

— Schlaf-rol'ul e prea lung, trebuie scurtat cel puțin de o jumătate de cot. Cum poate cine-va strica bunădate de stofă și aruncă banii pe fereastră; nu înțeleg, zău!

Surprisa n'a eșit tocmai după așteptare și tus-trei se simțeau nemulțămii.

A doua zi dimineața Amalia-Luiza se sculă împreună cu găinile, luă halatul din dulap, îl scurtă de o jumătate cot, îl căptuși cu șiret și îl spînzură la locul lui.

— Ce bine îi va părea lui Iohan-Carol, se gîndea ea!

În ziua aceea Amalia-Luiza se duse să-și vadă vechia sa prietenă de școală; Iohan-Carol plecă și el după treabă. Acasă rămase numai Iulia-Cristina. Ea se hotără să le facă ambilor soți o surprisă, și scoțând halatul din garderobă, îl scurtă de o jumătate de cot, după spusa cumnatului, îl căptuși din nou pe la poale cu șiret, cum era și îl puse la loc.

— Ce bine are să i pară lui Iohan-Carol dar încă soră mei?! se gîndi și dînsa.

Iohan-Carol a treia-zi își aduse aminte de halat și de vorbele aspre spuse nevastei și cumnatei lui.

— Și pentru cele am ofensat? Nu înțelegi, se gîndi el; bieteile femei au vroit să-mi facă o surprisă; ei și dacă n'au putut, parcă e vina lor?! Eu în loc să fiu mulțumit, am început să le dojenesc ca un stricat prea multă stofă!

Încetșor, fără zgomot, scoate haina din dulap, chiamă sluga și îi spune să o ducă la croitor, ca să o scurteze de o jumătate de cot cel puțin.

— Ce surprisă o să fac nevastei și cumnatei, se gîndea el, frecându-și mâinile de bucurie.

În sfîrșit faimosul halat a fost luat de la croitor.

Iohan-Carol, solemn și cu un aer triumfător aduce halatul în salon îl pune pe masă, sărută nevasta și pe cumnata scoate din tulpan haina și o îmbracă.

Oroare! halatul scurtat de un cot și jumătate, abia îl ajungea până la jumătate... Dar ce are a face? nu e tot una?

St. B.

Floarea văduva

Pe creasta casei inverzită de muschii singuratec cobise noaptea cucoava cu țipătu-i s'abatec; iar căinele în batătură urlase a pustiu. De se cernise gândul Floarei, veghiand lângă al ei fiu.

De două nopți nu mai vorbește, nici genele și suride ori tresare 'n somnu-i și fața i s'aprinde; iar fruntea-i sloi... sudoarea rece vestește-al morțel chin.

Și Ionel nu'și spune dorul de cât printr'un suspin. 'L întreabă Floarea, l' roagă 'ntruna a'și spune, ce îl doare..

El tacce. Vreamea trece... trece cu vremea el tot lmoare..

Se stinge 'necet ca amintirea sârmanul Ionel iar Floarea văduva îl plînge, se roagă lângă el: „Oh! Doamne, dacă ai simțire și ești cărmăcîrul lumii, „De ce iei vieții mângăierea? de ce îl ești fiul „Și de ești mare, milostive, de ce și răul vrei „De nu dai milă unei mame? un fiu e drept „Nu lăsa sinul unei mame de fiul ei pustiu!..”

De odată Floarea se ridică, căci Ionel o chiamă, Cu ochii mari scaldăți în lacrimi îl zice: „mamă... imamă..”

Și ca o rază ce suride din soare la apus, Așa se stinse vorba'î dulce și Ionel... s'a dus

Iar Floarea parcă tot ascultă... vre-o vorbă să-i l' mai zică
Il tot privește 'l scaldă 'n lacrimi ce șir din [ochi-i] pică,
Dar Ionel, vai!.. nu mai simte d'atunci în vecl [de vecl]
Lacrima caldă ce se varsă pe mâinile lui reci. Și candelă dintre iocane chema la rugăciune. Pe Floarea care tot ascultă o vorbă a'î mai spune: „Oh! Maică! dacă tu ai milă, și de-ai avut un fiu „Nu lăsa sinul unei mame de fiul ei pustiu!..”

Se roagă Floarea ca o mamă cîtînd la Prea [Cinstita]
Ca pe-o iconă'și stringe fiul și'n dragu'î inlem- [nit-a]

În van de roagă cerînd milă la cerurile sfînte, Un cer pustiu cum o să simtă durere de părintel. Căci Ionel era de ghiăț, trist... ochii s'afundase și buzele l' 'nvinețise... iar pîrcul de mătase Mai galben de cât fața-rece a lin se răvărșa, Parcă dormea... și'n somnu'î dulce de veci... [parcă] visa.

Violletti d'Alba.

NUVELELE NOASTRE

LA SINDROFIE

Sindrofia, în provincie, nu înseamnă în tot-d'auna o adunare de mai multe familii pentru a petrece seara împreună, ci cele de mai multe ori, o întâlnire pentru a spune cele auzite și a afla cele petrecute, un fel de birou de informații, dotat cu misterioasă putere de a da o sancțiune tu turor minciunilor de mahala. În asemenea sindrofii, reporterii port fustă, și nici că s'ar putea ast-fel, unde ar începa at-... [text] ... Cucoana Evlavia învase toate cunoștințele sale pentru Sămbătă seara. Lumea o botezaze Evlavia, pentru că nu era Du-

minecă, nu era s'erbătoare de D-zeu să nu se fi dus la biserică. De când se știa, Paș-tele n'o pucase odată negrijită.

La biserică, se închina și se închina de prăpădea pămîntul. Decă inima omului s'ar putea judeca după numărul crucilor cucoana Evlavia ar trece în numărul sfințelor, dar gurele rele șopteau multe despre „vespea cea pocăită”, cum o numea ele.

Toată ziua ocărește și drăcuște prin curte.

— Și la biserică s'o vezi, soro, se oprește în mijlocul rugăciunii ca să te împungă! Dar nu trebuie să se potrivească cine-va gurilor rele. Cucoana Evlavia se ocupă de lume, printr'e rugăciuni, numai din marea dragoste ce avea pentru aproapele!..

Avea două fete, amîndouă măritate; una după un plîncitar, D. Tulei, și alta după un covrigar, D. Iancu; și ambii, oameni cu stare cari își iubeau nevetele și le purtau luxoase. Tot privindu-și rochiile lor de mătase, cuconțele Tulei și Iancu începură a se crede de familie mare, și numai catacedisiră a se pune în relație cu fiște-cine.

În seara aceea, ele mîncară la măsă. După masă, începură să-și încrețească părul să-și mai înțegrească sprincenele și să-și roșească buzele cu pomadă roze. Mășă de încălzit bucatele servea și la încălzirea fierului de încrețit, dar fiindcă ast-fel de mașini nu sunt în tot-d'auna portative, să transportară cuconțele lângă ea și începură a-și potrive bretoanele în oglindioara bucatăriei.

Acest mod de a-și face toaleta stă în uzul tuturor familiilor mari ca a Doamnelor Tulei, Iancu..

— Ai auzit ce a pățit Spireanu?.. începu D-na Tulei. L'a bătut mai bine. Cine-va l'a întalnit după miezul nopții, plin de sânge și cu jobenul turtit... dar strejarii îl duceau acasă pe brațe.

— Și cine crezi tu că l'a bătut?

— Ci-că Dumitriu.

— Ești am auzit că Mihalcea. Tu știi că Mihalcea umblă să ia pe Matilda Ionescu.

Într'o seară se duse, dragă, la ia și dă peste Spireanu, atunci începu cearta între ei și se bătură ca primiiți. Când am auzit, știi, parcă m'a uns cu unt-de-lemn pe inimă. Prea face pe grozavul D. Spireanu, nici cu prăjina nu-i ajungă la nas, parcă cine știe ce scofală-i de capul lui. Trebuie să fie neam de ovreii, nu mai naiba l'a pripășit la nol.

— Da vezi tu și prăpădita cea, cum umblă cu toți. Ești știu ce făcea de când trăia bietu bărbatu-său. N'am ochii s'o vîși, și când ar fi cine știe ce frumuseță mă mir ce găsește lumea la ea.

Această nepărtinitoare critică fu întreprădită de cucoana Evlavia. Ea venise în bucatărie să le grăbească mai iute, că sosisse D-nii Spireanu și Dumitriu cari stău singuri în salon.

Salonul cucoanei Evlavia, o odaie destul de spațioasă, era bine îngrijit și păreții plini de cadre: portretul la Frantz Iosef, familia Impăratu'î Rusiei, decapitarea lui Maximilian și o mulțime de ilustrații din Universul Literar.

Tinerii Dumitriu și Spireanu priveau zîmbind grozavele crime din ilustrațiile de pe pereți.

— Și vrea să zică m'ai bătut rău Dumitriule?

— O! te-am prăpădit!.. te făcusem numai sînge. Dacă nu săreau strejarii să te scape, te omoram.

Spireanu nu mai putea de ris.

— Dacă te aș fi bătut nu mai ești, n'ar fi nimic, dar te-a mai bătut și Mihalcea.

— La tac!... și el m'a bătut?... da când dracu?...

— E-l prins într'o seară la D-na Ionescu, și abia ai putut scăpa cu zile.

— Biata Matildă!.. toată lumea să leagă de ea. Mahalagoaicele astea nu-i pot erta că e tinără și frumoasă. Dacă ar fi urită, îi știgi cum ar lăsa o în pace și ar compătimi-o, dar fiind că e mai frumoasă de cât ele, caută s'o pongrească, inventind cele mai ordinare minciuni. În astă seară le trag o păcălătură să le meargă peticele.

— Ce dracu ai de gând să faci?

— Îți spun numai atât, dacă ai vedea că cade ce-va din buzunaru' meu, să tacî din gură, să nu cum-va să-mi tarăgi atenția... fă-te că n'ai văzut nimic. Tsist!..... iacă vin și boerii.

În adevăr D-nii Tulei și Iancu, cari rămăseră acasă ca să prepare tratățile pentru sindrofia, acum soseau, unul cu o tavă cu plăcintă de brînză, cel'alt cu o azimă mare și un șirag de covrigi de cei împeliți.

— Bună-seara nene Tulei!.. Cu noroc nene Iancule!.. strigă Dumitriu, de mîncare vîz berechet, dar băutura este?..

— Fiți pe pace.. de asta să nu duceti grija.

Cucoanele de gazdă veniseră în salon și lumea începea să se adune. Se făcuse mai multe grupuri. D-na Tulei, în grupa de la sobă, arăta pe furii prietenilor sale pe D-na Marinescu, care vorbea cu soră-sa.

— A cheltuit o mulțime de parale cu rochia, spunea ea, și uite-te ce rău l' vine. N'are nici un D-zeu.

— Ce e drept... în totdeauna e rău îmbrăcată. Ce mai gust să-și pue floarea cea la o parte!..

— Ce vroii, s'araca, n'are de unde să cheltuiască, dar să-și facă o rochie frumoasă, pe care să se mîndrească. Cucoana Ev

binet și din când în când își aruncă ochii spre grupa D nei Tulei.

— Zău, dragă, azi lumea nu mai are rușine. Uite-te, colo lângă sobă, D-ra Ciflea spune și rîde parcă nu s'ar fi petrecut nimic, și am văzut cu ochii mei cum a prins-o bărbatu-său cu un scriitor de la sub-prefectură. Ce rușine!... tot orașul vîe. Eu n'aș fi scos capul din casă un an de zile... ea habar n'are.

— O! asta să nu te mire, adăoga tovarășa, ce fel, nu știi c'a făcut un copil de fată?... Eu mă mir că s'a putut mărita. De când bărbatu-său e consilier la primărie, crede că a apucat pe D-zău de un picior. Acum face pe spășita; da n'o prinde nici neam.

— Cucoanelor, strigă D-na Ianciu, pofțiți de jucați ideii fugitive.

— Da, da, răspuseră cele mai multe. Dimitriu începu să împartă o pereche de cărți de joc pe la cucoane, iar o pereche o răsfoi pe masa din mijloc.

— Cine-l mai încântat de sindrofia din astă seară, începu D-na Ciflea.

Cartea căzu lui Spireanu.

— Mersi, mersi, D-le Spireanu, strigară gazdele; am fi vesele să fie așa.

— Vă mărturisesc că cărțile nu mint. Acum e rîndul meu să-mi dau ideia. Ia să ved...

— Cine mă iubește pe mine?

Cartea căzu unei D-soare, care găsi de cuviință să se roșească.

— Ați greșit adresa, D-le Spireanu, zise înțepat D-soara, să nu credeți că toate păsările cari sbor să mănâncă.

— A! D-soară! sunt sigur că D-voastră faceți parte din cele care nu se mănâncă... Cartea spune, nu e.

Jocul continuă pe tonul acesta mai bine de un ceas.

— Așteți să jucăm ideii pozitive, propuse o cucoană.

Toate cucoanele primiră cu veselie. Femeilor, cari sunt ființele cele mai fugitive, le plac foarte mult lucrurile pozitive...

— Cine sărută pe D. Dimitriu?

Cartea căzu unei cucoane bătrâne care îndeplini pedeapsa cu multă plăcere.

— Dar pe D-na Ciflea?

— A! D-le Dimitriu!... știi că ai noroc... cartea e la D-ta.

Dimitriu se scoală să-și îndeplinească pedeapsa, D-na Ciflea însă nu voia să se lase cu nici un preț.

— Nu se poate, nu se poate!... Te rog, D-le Dimitriu, nu te întrece că mă fac foc... Afară de Ciflea, nici un bărbat, de când sunt eu, n'a lipit gura de obrazul meu!

— Lumea făcea haz și striga că pedeapsa lrebuie să se execute.

— Nici în ruptul capului nu vreau. Cucoanelor!... să știți că dacă mai insistați mă supăr. O! D-le Dimitriu, să nu crezi că ai aface cu femeii de aceea...

— Da las-o păcatelor, șopti Spireanu lui Dimitriu, nu știi tu, că femeile cele mai ușurele simt grozav de cinstite în sindrofia... Sărutatul, care ți-l refuză în astă seară, altă dată îl poți căpăta cu procentele cari le-ai vrea tu...

Dimitriu fu nevoit să renunțe la fericirea de a săruta pe D-na Ciflea în seara aceea.

Maî într'un târziu se servi plăcinta, a-zima și covrigii.

Cea mai mare parte din lume plecase. Remăsese numai cunoștințele mai intime și cei două tineri.

— Ce vrea să zică mojiu!... Ai văzut cum mănca de prost Nicorescu acela? nici furcul ța nu știa cum se tine'n mână

— El ca el, da cucoana lui îi opăcintă de tot săraca. N'ați văzut cum ridea și dădea ochii peste cap? Vra să facă pe tînăra, dar n'o prinde... când m'am măritat eu, avea copil mare la școală.

— A! să vă spun eu alta, dragă; când s'a aplecat jos să-și ridice o carte, i-s'a văzut fusta... era neagră ca cărbunele... pe ochii mei dacă vă mint. Să vede că nu se schimbă cu lunile... n'ași putea doamne ferește! Eu una, nu truce Joe saî Duminică, să nu'mi pun fustă curată.

Dimitriu și Spireanu, văzînd că conversația alunecă pe la fuste, se sculară și 'și luară buna-sară.

Spireanu avu grijă să scoată batista din buzunar așa, ca să lase să cadă sub masă un bilet.

Câte-va cucoane zăriră biletul căzînd, dar își făcură semn să tacă din gură, fiind convinse că vor descoperi lucruri mari.

Cum plecară cei două tineri, ele se năpustiră asupra biletului și una îl și luă iute.

— Ia gicțiți ce e aici?

Care mai de care se întrecea să gicească conținutul biletului. D-na Ianciu 'l desfăcu și strigă:

— O poezie!...

— Trebuie să fie pentru Matilda.

— O, acum l'am prins!... Știam eu bine că trebuie să fie ceva între ei... Ia citește mai iute.

Se făcu o tăcere mare. Doamna Ianciu cetii:

Câte 'n lume și în soare,
Voi le știți mai de 'nainte...
Nu mai pun de-acum prinoare
Că o găscă n'are minte!

Toate tăcîră, uitându-se lung una la alta. D-na Tulei ruse tăcerea:

— Cum, adică poezia asta să fie pentru noi?

— Vezi bine c'așa.

A doua zi, Duminică, tot orașul se întreba dacă în adevăr Spireanu fusese bă-

tut noaptea: Cucoanele de la sindrofia au visat peste noapte ceea-ce vorbiseră seara și de dimineață, de la biserică răspîndiră ștafeta prin țîrg.

Erau grăbite să justifice epigrama lui Spireanu!...

Meșterul Manole.

Curtea-de-Arges, 1893 Maiu

File rupte din Album

Este în noi o putere care ne tiranizează și care nu abdică nici odată:— Acea putere este *amorul propriu*.

M. P. (București).

Ucid timpul, zici nenorocitele fanfaron! — și nu vezi că *timpul te ucide*.

Joseph Roux.

Prudența procură adese ori favorurile soartei; dar soarta nu dă nici odată prudența.

Plutarque.

Inimile superioare se înalță foarte ușor fiind-că lucrurile cele mai extraordinare.

le par lor, mult mai probabile, de cât e acțiunea rea.

Muzette.

Ultim cuvînt

Cu ocazia rezelului ruso-turc, soldații ruși comiteau niște hoții care speriasă toată populațiunea bulgară.

La plîngerile locuitorilor, comandantul regimentelor dădura un ordin de zi, în care opreau cu totul hoția și prevedeau pedepse foarte aspre pentru acei ce s'ar prinde furând.

Într'o seară, un soldat e prins în flagrant delict de hoție, și dus în fața colonelului:

— Bine, hoțule! nu știi că am dat un ordin ca să nu mai furafi?

— Să trăiți, D-le Colonel! — ați dat un ordin de zi, iar nu de noapte.

Informațiuni

Din cauza sărbătorilor Rusa-tielor, ziarul nostru nu va apărea de cât Marți dimineață la orele obișnuite.

MENAGERIA REGALA
EPISCOPUL GHENADIE DE ARGEȘ

LILIAUL (Nici pasere, nici șoarece)

Liliac; șoarece și pasere, jumătate șoarece jumătate pasere. Cum am zice în politică roșu și alb.

Este o legendă românească care zice că șoarecele mîncînd anaforă în ziua de Paști, s'a făcut liliac.

Privind viața episcopului nostru, ne vine a crede că legenda 'este adevărată.

Acest episcop a fost o dată un mic șoarece, care rodea în cașcavalul liberal. S'a îngroșat și ingrășat acolo; după aceea a furat anaforă din Episcopia de Arges.

S'a făcut episcop, și a prins niște aripi așa de mari în cât liliacul e

El a strigat cu șoarecii: *trăiască șoarecii*; cu paserile: *trăiască paserile*.

Tare ne e frică că ceea-ce s'a întemplat în trecut se petrece și astăzi, și se va mai petrece în viitor, căci tare e dibaciul omul acesta și moale șiră a spinărei are.

Pentru el a bine-cuvînta pe cel ce a blestemat și a blestema pe cel ce a bine-cuvîntat este tot așa de ușor ca a bea un pahar cu apă.

Acest servitor al altarului nu are nici un fel de credință, nici religioasă, nici morală, nici politică.

Vinul din grijanie nu e pentru el singele Domnului; banul și chitul dragului; cîntecul și jocul; și de a fi cîntec și joc este al lui. Cîntec și joc de la ori cine și în orice mod.

Liliacul nostru se reproduce în sîmbor prin casele oamenilor și se

Procesul D-lui Dioghenide și Kitzu

Eri a avut loc la Tribunalul Ilfov secția II procesul intentat de Primul-Procuror Paraschivescu D-lui Ed. Dioghenide, pentru un pretins delict de ultragiu adus comisarului I. Constantinescu și D-lui Dr. Ene Kitzu pentru provocare la acest delict, în ziua de 5 Aprilie.

Ambii inculpați erau asistați de D-nii avocați G. Pallade, N. Fleva, Em. Culoglu, C. I. Stoicescu, Gr. Andronescu, G. Clinceni, N. Melișianu, etc.

Sala Tribunalului era plină de agenți polițienști.

Un public numeros venise să asiste la proces.

Tribunalul era compus ast-tel: D. Henry Catargi, președinte și D-nii Fratosițeanu și Manu membri; acuzația era susținută de D. procuror Rahtivan.

D. G. Pallade ridică excepțiunea de incompetență.

D. G. Pallade spuse că delictul ce se atribuie D-lui Dioghenide cât și acel atribuit D-rului Kitzu, sunt delicta pe politice și ca să dovedească acestea cere a se admite o serie de martori din partea inculpaților.

Martorii vor dovedi că natura delictelor este politică și ca atare implicit va rezulta și incompetența Tribunalului.

D. Pallade face istoricul faptelor de la 5 Aprilie și arată că brutalitatea polițienească n'a mai cunoscut nici o margine.

D. Procuror Rahtivan cere a nu se admite martori, căci martorii, știe D-sa ce vor spune și că delicta nu sunt politice.

D. N. Fleva răspunde procurorului și spune că D. Pallade a anticipat, că putea lăsa să se asculte mai întîiu martorii acuzării și pe urmă să ceară pur și simplu martori pentru apărare. Dar pentru a economisi timpul Tribunalului, D. Pallade a propus martori și a ridicat chestiunea de incompetență chiar de la început.

D. Fleva intră în lungi desvoltări și arată că Tribunalul nu poate refuza cererea de martori. I se pare curios răspunsul procurorului care nu admite martori fiind-că știe dinainte ce are să spue. D. Fleva înțelege că D. procuror poate și ce vor spune martorii polițienști, dar nu și martorii apărării, căci cu aceia nu s'a înțeles. Apoi D. Fleva dovedește că delicta sunt politice și că prin urmare nu sunt de competența Tribunalului ordinar, ci a juraților. D. Fleva mai citește și un proces-verbal al primului procuror Paraschivescu, unde în niște fraze incoherente se vede că delictul este politic de oare ce se caută până și implicarea D-lui Fleva în acest proces.

D. Em. Culoglu propune o serie de martori din partea D-lor Dioghenide și Kitzu. Intre acei martori figurează și D. Colonel M. de Rasty, prefectul poliției Capitalei.

Grefierul ia note de martorii propuși, cu indicația chiar a domiciliului fiecărui.

D. Procuror Rahtivan insistă din nou a se respinge cererea de martori.

Tribunalul după o deliberare de aproape o oră, respinge cererea de martori și procedează la judecare.

D-nii Ed. Dioghenide și Dr. Ene Kitzu se retrag, lăsând a fi judecați în lipsă.

Tribunalul condamnă pe D. Eduard Dioghenide la un an jumătate închisoare și pe D. Dr. Kitzu la trei luni închisoare cu drept de opoziție și apel.

Vom reveni.

La serbările, ce vor avea loc în Cișmegiu Luni 17 Maiu în profitul Ligei între alte atracțiuni va fi balul cîmpenesc seara la ora 9 și jum.

Intrarea 3 lei.

Domnii care doresc să aibă lucruri expuse spre vînzare la serbările Ligei Culturale Luni 17 Maiu în Cișmegiu sunt rugați să se adreseze la biroul Ligei strada Nouă No. 2 sau în Cișmegiu Duminică de la 9—12 la membrii Comitetului.

Banchetul Ligei Culturale a Românilor, se va da Marți 18 Maiu, la ora 7 și jum. seara în sala hotelului Union.

D-nii delegați ai secțiunilor și toți D-nii membri sunt rugați a cere bilete la intrare la secretarul Ligei culturale, 2, strada Nouă și la D-nii St. Periețeanu-Buzău, Manea Brutaru 18, Vintilă C. A. Rosetti, Brezoianu, 12 și G. Ivașcu, calea Victoriei, 60 (casa Bossel).

Eri la Cameră, D. Alex. Lahovary a ingerat pe față pe lângă deputații de a vota amendamentul care reduce pensiunea ce are a se acorda vîduvei ilustrului cetățian D. Brătianu de la 2000 la 1000 de lei.

Ca la noi la nimeni.

Măine Luni, de și sărbătoare, se va ține ședința la Cameră. Se va discuta proiectul de lege pentru a acorda comunei București autorizațiunea de a contracta un împrumut de un milion și jumătate, pentru reparațiunile necesare pripinute de comunați.

Votul pentru acordarea unei pensii de 1000 de lei D-lui Blaremburg a rămas nul.

